

А едно черно момче с ниско чело и с широка уста, види се, затрогнато за пръв път през живота си, се спустна към Орфея, стисна му сърдечно ръката и го погледна умолително.

— Остани при нас! — рече то само.

— Ако ми падне път на връщане, ще се отбия, — усмихна му се другарски Орфей. О, ако те знаеха колко беше измъчен той и с какво нетърпение бързаше да иде в своя роден край, дето го чакаха родителите му, а може би и тя, Дика!... Мъчно му беше на Орфея, че трябваше да лъже тези затрогнати овчари, но нямаше какво да се прави — съгледниците на владетеля можеха случайно да попаднат и тук и да научат че е минал един прочут свирец. . .

— Ще се върнем... пак ще се върнем, — поклати утвърдително глава Кир. — А сега да вземем вода и да

продължим, че нас път ни чака.

— Вода! — извика повелително брадатият мъж. — Скоро донесете стомните.

Кир и Орфей извикаха Траяна. Малкият рибар